

[Statsministeren.]

mindre indtægter til gode, det er dem, der er mest interesserede i det. Det er fremfor alt de lavtlønnede, folk med små indkomster, som er dybt interesserede i, at priserne ikke stiger, og fremfor alt at priserne på de vigtigste fødevarer kan holdes i ro.

Men dette kan man ikke uden videre få igennem, det er en del af en plan, og derfor er det urimeligt at sige, det er en asocial politik, vi har lagt frem; det er en politik, der netop hjælper de grupper. Men omvendt er det en asocial politik at søge at presse lønninger i vejret for lønmarkedet, fordi det uundgåeligt også vil presse priser i vejret og vil presse nye folk ud i arbejdsløshed.

Det blev hævdet af mange undervejs, bl. a. af det ærede medlem hr. Hilmar Baunsgaard, at organisationerne ikke havde fået lov at forhandle, vi havde kun talt med landbrugets organisationer, vi havde slet ikke forhandlet med lønmodtagernes organisationer, og vi havde heller ikke sagt fra over for de offentligt ansatte.

Dertil vil jeg gerne sige, at finansministeren har tydeligt sagt fra over for de offentligt ansatte, og det er da ærlig talt heller ikke gået stille af i offentligheden, så det må dog være alle bekendt. Hvad det private arbejdsmarked angår, er forholdet jo det, at regeringen allerede i august måned offentligt sagde — og det blev meget drøftet dengang, så det er ikke nogen hemmelighed — at vi måtte lægge vægt på, at overenskomstforhandlingerne var færdige inden årets udgang, inden jul. Det er blevet sagt flere gange, der har været adskillige kontakter med arbejdsmarkedets parter. Jeg har godt set, at hr. Thomas Nielsen har sagt, at siden man den 8. maj spillede ud fra LOs side, havde man ikke hørt fra regeringen. Jeg bliver nødt til at sige, at han lider af hukommessvigt. For vi har haft adskillige samtaler, adskillige drøftelser, vi har haft samtaler med LO alene og med LO og Dansk Arbejdsgiverforening, som finansministeren har haft det med tjenestemændene. Det har heller ikke været hemmeligt, for det har stået i aviserne, og der har været tale om det.

Det førte til, at organisationerne i lørdags sagde, at nu kunne de ikke komme videre, de var i et dødvande, og nu måtte de opfordre regeringen til at lægge sine planer frem.

Det har vi så gjort. Men det betyder ikke, at vi ikke har talt med organisationerne, at vi ikke har forsøgt at få dem til at afslutte deres aftaler, deres overenskomster, inden årets udgang.

Vi har fået beskyldning for at være en regering, der har tøvet og tøvet, og samtidig får vi en beskyldning for, at regeringen kommer alt for tidligt med sine planer; det må vel give en vis balance.

Hr. Hilmar Baunsgaard sagde også, som andre har sagt det, at det, vi er kommet med, jo er et valgoplæg. Hvad vil det nu sige, at det er et valgoplæg? Hvis man deri vil lægge, at dette er valgfælask, må det vel siges efter de mange kritiske ord, man har hørt her i dag, at det i hvert fald ikke er af den sædvanlige slags, for så ville vi nok have valgt noget sødere sager og noget mere populære forslag — for vi har jo fået at vide, hvor upopulært og forkert dette her var.

Vi har lagt det frem, som vi mener er det rigtige, det, som venstre og regeringen, der er udgået af venstre, ønsker at få gennemført, ikke for at få et valg, men for at få det gennemført. Så kan man selvfølgelig altid sige, det er et valgoplæg, men jeg kan ikke se, at der kan være nogen særlig voldsom kritik i, at man ønsker at have det samme før et valg og efter et valg, at man ikke skifter tankegang.

Det afgørende er så naturligvis, hvordan stillingen ved denne første debat har været til den helhed, til de hovedlinjer, som vi har lagt frem. Jeg har, som jeg sagde, den overbevisning, at langt de fleste i befolkningen vil være enig med os om, at helhedsplanen er præcis, hvad landet har brug for. Jeg siger ikke, at man ikke kan forhandle enkeltheder, men hovedlinjerne i denne plan er præcis, hvad landet har brug for: en tilbageholdenhed i løn og priser er simpelt hen en nødvendighed, det er ikke populært, men det er nødvendigt.

Vi skal på én gang klare en beskæftigelsessituation og en betalingsbalance, som for Danmark i mange år har været og i år også på grund af oliepriserne er dårlig. Kan vi holde omkostningerne i ro, hjælper det både på beskæftigelsen og på betalingsbalancen.

Omkostningsniveauet i ro: omkostningsniveauet bestemmes bl. a. af skatternes højde; vi har sat skatterne ned, og det betyder en realindkomstforbedring uden at med-